

Margaret Way

Prokletý ráj

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

Margaret Way

Prokletý ráj

edice

Copyright © POINCIANA ROAD by MARGARET WAY 2016
Translation © Lenka Faltejsková, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu POINCIANA ROAD
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Melita Denková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-454-8 (pdf)

Pro Dianu Palmerovou: strážného anděla.

Kapitola první

Mallory znala cestu do Forresterské nemocnice stejně dobře jako rýhy ve své dlani. Nikdy neměla to pochybné potěšení nechat si číst z ruky, ale častokrát přemítala, zda jde jen o pověru, nebo na tom skutečně něco je. Její čára života vykazovala zásadní zlom v době, kdy jej Mallory skutečně prožila. Kdoví, třeba by se z dlaně dalo zjistit, že se dožije stovky let. Nyní jí však bylo teprve osmadvacet. Měla spoustu času dát si život do pořádku a najít štěstí. Prozatím věnovala veškerý čas práci, volna jí zbývalo jen málo. Tak jí to vyhovovalo. Dokud je člověk v jednom kole, nemá čas se zaobírat vnitřními zmatky.

Řidič malé mazdy, jedoucí před ní, ji začínal dopalovat. Jel příliš pomalu a před každou zatáčkou brzdil. Mallory usoudila, že nejlepší bude předjet, když však zahájila manévr, řidič na ni z nepochopitelných důvodů zatroubil. Zvedla ruku a zamávala. Milé přátelské gesto dobré vůle.

Naštěstí se blížila k cíli. Čím více se vzdalovala od hlavního města Brisbane, tím více v ní ožívaly zapomenuté emoce. Ta nepříjemná stará pachut' zřejmě nikdy nevytizí. Vedlejší účinek traumatu z uplynulých let, jehož se nikdy nedokázala zbavit. Ne že by si nedovedla představit báječný nový život. Jenže prozatím se nekonal. Osud

zkrátka není laskavý ani rozumný, což Mallory věděla lépe než většina jiných. Uvědomovala si také, že člověk musí neúnavně bojovat, i když nemá valné vyhlídky na úspěch.

Rodné město nenavštívila už přes šest let. A nevracela bych se ani teď, pomyslela si provinile, nebýt nečekaného strýcova infarktu. Strýc Robert, kultivovaný a kulturní člověk, ji vychovával od sedmi let. Nikdo jiný se nenabídl. Rozhodně ne vlastní otec ani matčini rodiče, kteří svůj čas trávili na palubě zaoceánské výletní lodi *Queen Mary 2*. Pravda, kdykoli se na čas vylodili, zastavili se s hromadou drahých dárků. V jejich dobrodružných životech však bohužel nezbyvalo místo pro dítě. Ustanovili ji výhradní dědičkou, jak ji ujistili; jakýsi pokus o kompenzaci. Koneckonců byla jejich jediným vnoučetem. Jen se jim coby sedmiletá zkrátka nehodila do krámu – tenkrát, ani nikdy potom.

Žádný div, že si tak zamilovala strýce Roberta. Stal se jejím hrdinou. Hezký, okouzlující, zabezpečený. Z vlastní vůle starý mládenec. V mládí se zamiloval do její matky Claudie a jeho srdce jí patřilo dodnes. Matka si je vzala s sebou do hrobu. Bylo to skutečně nevídané a v mnoha ohledech tragické, protože strýc víckrát na jinou ženu nepomyslel. Pokud šlo o případný sňatek, považovali jej všichni za ztracený případ. A s Mallory to vypadalo podobně.

Aby měl dost prostředků na zdánlivě okázalý životní styl, skončil Robert James s právní praxí a stal se na plný úvazek populárním spisovatelem detektivních románů. Hlavním lákadlem byl pro širokou obec jeho čtenářů Peter Zero, komický detektiv, který sice nedosahoval věhlasu legendárního Hercula Poirota, přesto si jej lidé zamilovali.

Pulp fiction, nazýval to její otec Nigel James, profesor angličtiny a kulturologie z Melbournské univerzity. Talentem staršího bratra opovrhoval. „Slátaniny pro bandu

ignorantů, čtení tak do vlaku.“ Otec nikdy neuměl vážít slova, čím více zraňovala, tím lépe. Byl podlý skrz naskrz.

Až strýc Robert Mallory předvedl, jaké je cítit se v bezpečí a milovaná. Vzal ji k sobě na Moonglade, svou farmu a útočiště v tropickém koutu severního Queenslandu. V nechvalně proslulých dobách, kdy byli domorodí obyvatelé jižních ostrovů v Indickém oceánu unášeni a nuceni k otročení na queenslandských polích s cukrovou třtinou, měla Moonglade vlastní prosperující plantáž. Dům postavil kapitán George Rankin. Své otroky krmil alespoň banány, mangem a dalšími plody a na rozdíl od jiných farmářů jim za dřinu na spalujícím slunci vyplácel symbolickou odměnu.

Strýc Robert však nemovitost nekoupil kvůli pěstování, nýbrž jako úkryt před celým světem. Nemohl si vybrat idyličtější místo než toto, ležící mezi dvěma oblastmi vyhlášenými světovým přírodním dědictvím: velkolepým deštným pralesem Daintree, nejstarším na světě, a úchvatným Velkým Bariérovým útesem, největším ze všech korálových útesů.

Infarkt přišel docela nečekaně, vždyť strýc se neustále udržoval v dobré kondici. Chodil na dlouhé procházky po bílé písčité pláži za křiku racků, každý den plaval v zářivě modrém moři průhledném jako sklo. Nepomohlo to. Člověk nikdy neví, co může stát, jedinou životní jistotou zůstává smrt. Život je jako cirkus a osud jeho principálem. Strýcův zdravotní stav si žádal Malloryinu přítomnost. Strýček ji léta zahrnoval otcovskou láskou – přišel čas mu to oplátit.

Mallory dojela k další překážce. Smuteční průvod? Kolona automobilů se šinula, jako by měli na dosažení cíle celý den. Kam vůbec jedou? V okolí nebyly žádné obchody ani nákupní centra, jen nekonečná do červena zbarvená pole, kontrastující se sytě zelenou barvou třtiny.

Sever byl doménou cukru, svěžích barev a přírodních krás. Mallory napadlo, že procesí zřejmě míří na hřbitov.

Zhruba o pět minut později dorazila k nemocnici. Opa-kovala si, že není čeho se bát. Ujistil ji o tom sám Blaine Forrester, který jí tu zprávu oznámil do telefonu. Mallory Blaina znala od dětství. Strýc o něm měl vysoké mínění. Dalo by se říci, že Blaine mu byl synem, jehož nikdy neměl. Mallory *věděla*, že pro strýce zůstává na prvním místě ona, přesto ji jeho náklonnost k Blainovi dráždila. Často si musela připomínat, že je pro strýčka víc než Blaine, jediný syn Robertových sousedů a dobrých přátel. Je jeho neteř, pokrevní příbuzná.

Ani Blainovo ujišťování a podrobný popis strýcova stavu ji neuklidnily. Robert představoval její jedinou rodinu. Bez něj by zůstala sama.

Úplně sama.

Hlavní brána areálu byla otevřená, ozdobená dvojicí šarlatově kvetoucích stromků. Větve svěšené pod tíhou květů vypadaly jako překrásný barevný slunečník. Co se Mallory pamatovala, celé město pokaždé čekalo na letní rozkvět, tak jako se jinde těší na každoroční lidovou slavnost. Delonix královská, původem z Madagaskaru, patřila nepochybně k nejkrásnějším okrasným stromům všech subtropických a tropických oblastí světa.

„Vážně kouzelné,“ vydechla Mallory nahlas.

Nic tak nepotěší oko jako krásy přírody. Mírný vánek honil spadlé kvítky po chodníku, kde vytvářely tmavě červený koberec.

Mallory zastavila, zaplavila ji čirá radost. Tohle místo milovala. Vypadalo jako z jiného světa, malířův sen. Umělců se sem vůbec stahovalo hodně. Žili tu a tvořili nejpřednější výtvarníci země, malovali úchvatnou krajinu a výjevy z každodenního života. Strýc Robert měl doma hodně takových obrazů včetně oleje zachy-

cujícího cestu alejí rudě kvetoucích delonix, která vedla přímo na Moonglade. Od dětství měly ty stromy pro Mallory zvláštní význam. Lék pro dítě s raněným srdcem a duší.

K tomuto koutu světa ji pojily živé vzpomínky. Na to dobré, i na to zlé. Vzpomínky byly jako duchové, kteří se objevují v noci a mizí teprve za ranního rozbřesku. Mallory si uvědomovala, že paměť často zkresluje skutečnost. Ty méně důležité časem vybledly, člověk si nejlépe zapamatuje to zlé. A to nejhorší v něm zůstane navěky.

Její vzpomínky byly naprosto zřetelné. Kdykoli jim podlehla, připravily ji o klid. Během uplynulých let se naučila nejedné strategii, jak si udržet duševní rovnováhu. Dnes se dovedla dokonale ovládat a její zdánlivě neochvějný klid leccos zakamufloval.

Ze zamyšlení ji vytrhlo neagresivní zatroubení klaksonu. Podívala se do zpětného zrcátka, omluvně zamávala na řidičku v autě za sebou a vjela na parkoviště vedle hlavního vchodu do budovy nemocnice. Rozhlédla se po nádherných subtropických keřích, plumeriích, havajských ibišcích a božsky vonících oleandrech vysázených po celém pozemku i na záhonech před parkovištěm. Kvetly navzdory spalujícímu horku, dokonce snad tím výrazněji. Vůně se mísily v horkém vzduchu a opájely smysly.

Tropické květy se prolínaly celým jejím dětstvím; prolínaly se její duší. Vrchol léta: ibišky, zlomené srdce. Ta spojitost v ní zůstane navždy. Pohled na palubní desku jí prozradil, že jsou dvě hodiny. Čas měla slušný. Obvyklé oblečení, co nosila do práce, se hodilo do města, ale sem ne. V tropech lidé chodili v jednoduchých volných svrškách z lehké bavlny. Mallory přijela příliš oblečená, ale nedalo se nic dělat. Pyšnila se dokonalou elegancí, která jí sloužila jako jakási ochranná vrstva, jako když rozbité sklo potáhnete sametem.

Po obou stranách hlavní budovy se nacházely další stavby, také velká plocha vyhrazená sanitkám. Mallory zastavila na místě pro lékaře. Neměla by tu parkovat, ale omluvila si to tím, že kolem je plno volných míst. Automobil, který přijel za ní, zaparkoval na místech pro návštěvníky. Jeho řidička už pospíchala ke vchodu do budovy.

„Škoda že nemám brusle, abych byla rychlejší,“ zavolala cestou a přátelsky Mallory zamávala. Očividně měla zpoždění a zřejmě ji čekaly nepříjemnosti.

Někteří pacienti byli milí, jiní nepříjemní. Mallory poznala dostatek obojích. Spěšně se podívala do zpeřného zrcátka. Zlaté pramínky vlasů se jí lepily na tváře, musela si je odhrnout. Měla kvalitní husté vlasy a nosila je dokonale upravené. Žádný volný culík, ale bezchybně elegantní staromódní drdol. Ani nezamkla, zamířila rovnou k hlavnímu vchodu do moderní patrové budovy.

Interiér byl jasně osvětlen, vonělo tu čisté prádlo namísto zápachu dezinfekce tak typického pro dlouhé neosobní chodby v nemocnicích ve velkých městech. Stěny vymalované smetanově bílou barvou zdobily obrazy pravděpodobně místních umělců. Po levé straně stálo v chodbě několik pacientů v županech, živě spolu rozmlouvali, jako by se chystali na koncert. Napravo kráčel svižným tempem mladý lékař s rozevlátým pláštěm, jako by neměl ani vteřinu nazbyt.

Za recepčním pultem se usmívala hezká mladá zdravotní sestra částečně domorodého původu. Na pultu stála velká orientální váza plná bílých asijských lilí s růžovými tečkami. Mallory naklonila hlavu a přivoněla si.

„Přišla jsem navštívit pacienta Roberta Jamese,“ oznámila s úsměvem.

„Ale jistě, paní doktorko Jamesová,“ zněla vstřícná a veselá odpověď.

Takže o ní vědí. Od koho?

K recepci už pospíchala starší výkonná dáma. Zdálo se, že i ona Mallory ráda vidí. Podala jí ruku a zároveň ukázala do chodby. „U pana Jamese je právě doktor Moorehouse. Za chvíli s vámi promluví, paní doktorko. Nedáte si zatím čaj?“

Mallory si rychle přečetla její jmenovku. „Moc ráda, slečno Arnoldová.“

„Připravím ho,“ slíbila zdravotní sestra. Poznala Mallory, protože strýček Robert měl na nočním stolku u lůžka její fotografii a všem se s ní chlubil: „To je moje krásná neteř Mallory. *Doktorka* Mallory Jamesová!“

O několik minut později, ještě než se Mallory posadila, spatřila půvabného mladého muže mířícího k recepčnímu pultu. Přes sto osmdesát centimetrů. Urostlý. Něco málo přes třicet. Husté černé vlasy. Očividně důležité.

Blaine!

Při pohledu na něj se jí rozbušilo srdce. Samozřejmě se dalo logicky očekávat, že sem přijde, přesto se Mallory cítila zaskočená. Přestože se jindy dokonale ovládala, v Blainově přítomnosti se jí to nikdy nedařilo. Znal ji příliš dobře. V tom byla ta potíž. Věděl, kolikrát ze sebe udělala blázna. Věděl všechno o jejím katastrofálním zasnoubení, jak mizerného životního partnera si vybrala. Věčně ji hodnotil a pokoušel. Považovala jej sice za přítele, protože se znali odmalíčka, jejich vrtkavý a často bouřlivý vztah však nepatřil k těm jednoduchým. Mallory uznávala, že je to vesměs její vinou. Kolikrát se za ty roky chovala nepřijemně? Byla to jakási odvěta, promlouvala z ní hluboko zakořeněná křivda.

Blaine věděl o tom, že spousta let docházela k dětské psycholožce Sarah Matthewsové. Byly to silně emocionálně nestabilní roky. Věděl o její nebezpečné náměsíčnosti.

Zkrátka toho věděl moc. To by přece vadilo každému. Nebyl lékař, přesto znal kompletní anamnézu jejího případu. Všem navzdory musela uznat, že je Blaine velmi přitažlivý muž. Co vlastně utváří charisma, ptala se Mallory v duchu mnohokrát. Člověk se s ním narodí, nebo je teprve získává s léty? Probouzejí charismatičtí lidé sexuální pudy v každém, s kým se seznámí? Mallory měla obavy, že pokud jsou i ti ostatní jako Blaine, pak ano. Jedním z jeho nejpritažlivějších rysů byla živočišná energie. Vyzařoval sebedůvěru. Zkrátka člověk, který dokáže všechno, co si zamane.

Blaine patřil k mecenášům nemocnice. Vlastnil nemovitosti na všech zásadních místech. Rodina Forresterových bohatla po celé generace. Jejich prapředkem byl George Herbert Forrester, Angličan, zámožný už v době, kdy opustil kolonii v Novém Jižním Walesu, a vydal se na neprozkoumané území, jež bylo v roce 1859 prohlášeno státem Queensland. Forresterovi byli dobře zajištěni po celá desetiletí, řídili město. Jako zaměstnavatelé se ke svým zaměstnancům chovali natolik slušně, že se tu do dnes všichni považovali za členy jedné velké rodiny.

Mallory poslouchala, jak Blaine mluví se sestrou v recepci. Měl podmanivý hlas, jedinečný. Dokonale se k němu hodil. Viděla jeho auru. To bylo její tajemství: dokázala vidět aury. Ne u každého, to by asi nedokázal nikdo, ale u některých lidí. Dobrých i špatných. Blaina obklopovalo kobaltově modré energetické pole. Většina lidí aury nevnímá a Mallory netušila, proč je vidí právě ona, proč je *cítí*, podobně jako vlny horkého vzduchu. Tento dar, pokud se to tak vůbec dalo nazvat, se u ní nevyvinul s průběhem let, disponovala jím odjakživa.

Kdysi se svěřila Blainovi a dodnes jí to mrzelo. Tehdy jí bylo tak čtrnáct. Blaine se vrátil domů po dokončení vysoké školy. Případal jí neodolatelně krásný. Pamatovala si

přesně, kde tehdy byli, odpočívali spolu na slunci u jezera. Když domluvila, zvedl se na lokty a upřel na ni ty své neobyčejné stříbrné oči.

„Utahuješ si ze mě!“

„Ne, přísahám.“

Vyprskl smíchy. „*Poslouchej, nevadí mi ty tvoje vyběžené historky a putování po hvězdách, ale oba víme, že žádné aury neexistují.*“

„*Ale existují!*“

Sevřel ji bezbřehý vztek a zklamání. Svěřila mu své nejcennější tajemství a on, její dětský idol, se jí vysmál. Nebylo divu, že vybuchla jako rachejtle.

„*Neopovažuj se ze mě dělat lhářku, Blaine Forrestere. Vidím aury. Tu tvou jsem viděla už mockrát a že ty nic nevidíš, ještě neznamená, že aury neexistují. Jsi jenom necitlivé arogantní prase!*“

Rozčílil ji tak, že to dokonce i o mnoho let později ještě cítila. Chtěla, aby jí naslouchal, chtěla se mu svěřit. A on ji místo toho ponížil. Snad právě tenkrát prošel jejich do té doby přátelský a klidný vztah zásadní proměnou. Blaine, přítel, k němuž vždycky vzhlížela a důvěřovala mu, se jí vysmál. Skutečně *viděla* aury, některé výrazné, jiné jen matné. Jednoho dne věda tento jev objasní. Obvykle aury vydržely tak půl minuty, než vybledly. Aura nevěřícího Blaina, jak mu tehdy řekla, byla kobalově modrá. Strýc Robert měl světle zelenou s růžovou ploškou v oblasti srdce. Svou vlastní auru neviděla, zato si pamatovala černou auru své umírající matky. Pochopila tehdy, co to znamená. Od té doby viděla takovou černou auru už mnohokrát.

Vzápětí už Blaine zamířil do čekárny. Naštěstí v ní bylo prázdno, ačkoli sem z chodby doléhal ženský hlas předčítající pohádku a dětský smích. Smích dětí patřil k nejkrásnějším zvukům vůbec, libý jako zvonkohra.

Když Blaine došel ke dveřím, Mallory mimoděk vstala, ačkoli sama nechápala proč. Ke své nevoli pocítila záchvěv vzrušení. Toho se nikdy nezavala. Podala mu ruku a doufala, že nemá červené tváře. Objetí a políbení mezi nimi dávno nepřicházelo v úvahu. Přesto měla nastražené všechny smysly. „Blaine.“

„Mallory.“ Zadíval se na ni, stiskl jí dlaň. Pomyslel si, že s ruměncem ve tvářích jí to nesmírně sluší. Ne že by jí to někdy řekl, Mallory si na komplimenty nepotrpěla.

Mallory jeho provokativní tón neunikl. Rozhodla se ne-reagovat. Z dlouhodobé zkušenosti byla na fyzický kontakt připravená, přesto ji jako pokaždé zaskočil ten *náboj*. Připomínalo to elektrický šok, což připisovala účinkům statické elektřiny. Fyzice. Tváří v tvář jeho výšce si i při svých sto sedmdesáti centimetrech připadala drobná. Blaine byl jasně ve výhodě. Jeho světle šedé oči kontrastovaly s tmavými vlasy a opálenou pleť. Ostře řezané rysy, očividná inteligence a přirozená autorita společně tvořily nesmazatelný dojem. Mallory dobře věděla, že se z něj ženám podlamují kolena. Málem si přála být jednou z nich. Domnívala se, že síla jeho pohledu spočívá v neobvyklé barvě očí. Takové oči by rozhodily každého.

Mávl rukou k jedné z dlouhých čalouněných lavic, jako by jí říkal, aby se posadila. I tohle *nesnášela*. Jako by vždycky věděl, co je nejlepší. Uvědomila si, že reaguje dětinsky. Mohla za to léta, po něž nesnášela tu jeho povýšenou samozřejmou mužskou nadřazenost, přesto to bylo dětinské. Nikdo není dokonalý. Na druhé straně by se mohl chovat slušně.

Blaine si plně uvědomoval, jaká bitva se v Mallory odehrává. Věděl o jejích úzkostech a nejistotách. Seznámil se s ní, když jí bylo sedm – hezká dívka s vybraným chováním. Zato dospělá Mallory se chovala nepřátelsky. Ve stáří bude pravděpodobně nahánět hrůzu. Momentálně

ale představovala zvláštní kombinaci neobyčejné přitažlivosti a neobyčejné odtažitosti. Nepůsobila koketně ani za mák, přesto nad ním měla moc, kterou nechápal. Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby se někdy přestala hlídat a nechala působit přitažlivost mezi nimi.

Na sobě měla velmi elegantní žluté sáčko a sukni. Městské oblečení. Jen málokterá žena by si mohla vzít takovou barvu. Nádherné tmavě zlaté vlasy měla Mallory stažené do drdolu, olivovou pleť bezchybnou, sametově hnědé oči maličko našikmo. Mallory Jamesová byla stejně krásná jako kdysi její matka. Navíc chytrá. Vystudovala dětskou psychologii. Nechala se pohltit prací, to jí pomáhalo vyhybat se nestálým vztahům i hlubším citům. Mallory zkrátka dávala jasně najevo, že pevně stojí u kormidla za všech okolností.

Mallory stále cítila v celé paži chvění po jeho doteku. Vzápětí se však vzpamatovala a nasadila chladný výraz, v němž se roky zdokonalovala. Dnes už jí šel bez obtíží. Jedině Blaine měl, k její nelibosti, moc ten navyklý klid narušit. Existovalo mezi nimi něco *skutečného*; jakési hluboké porozumění, které je k sobě poutalo. Uvědomovala si zvláštní rozpor mezi nevyhnutelně napjatou konverzací a tou *jinou* komunikací, o níž odmítala přemýšlet.

„Mám o strýčka strach,“ řekla nahlas. Snad by si její tón dal vyložit jako obviňující. „Říkal jsi, že měl jen *slabý* infarkt, Blaine. To už by ho ale přece pustili domů. Přitom je pořád v nemocnici.“

„Je tu na pozorování, Mallory. Nespěchej na něj.“ *A je to tu zas*, pomyslel si.

„Nechceš mi náhodou říct něco dalšího?“ Chladně si ho měřila, přestože byl tak hezký a oslnivý.

„Ted tě poinformuje.“

„Takže ty mi nemůžeš povědět nic?“ Mallory cítila, že jí něco zamlčuje.

„Ne, ani ne.“ Jeho světlé oči se zaleskly v slunečních pa-rpscích, které dovnitř dopadaly vysokými okny.

„Tak proč mám pocit, že mi něco tajíš?“

Blaine málem zaúpěl nahlas. Jako obvykle ho prohlédla, uvědomoval si však, že ji na nepříjemné noviny musí nej-prve připravit. „Mallory, aby se Rob uzdravil, potřebuje tě mít tady, u sebe, ne v Brisbane. V poslední době zvolnil tempo, ale nikdy se nezmínil, že by měl nějaké potíže. Jenže teď se ukázalo, že má nemocné srdce. Angina pectoris.“

„Vždyť mi nic takového neřekl.“ Očividně ji to zaskočilo.

„Ani mně. Prostě asi nechtěl, aby o tom někdo věděl.“

Mallory jej bez přemýšlení chytila za ruku, jako by jí mohl utéct. Blaine měl na sobě modro-bíle kostkovanou bavlněnou košili s krátkým rukávem, tím pádem se dotkla jeho holé kůže a cítila pevné svaly pod ní. Jaká hloupost! Fyzicky na ni působil tak, že se v ní všechno svíralo. Při-kryl její ruku dlaní, což ji rozhodilo ještě víc.

„Takže podle tebe jsem strýčka zanedbávala po všem, co pro mě udělal?“

„Já tě nesoudím, Mallory.“

„To je jedno. Jsem věčně pod dozorem.“ Blaine si na-vykl sejít se s ní, kdykoli zavítal pracovně do Brisbane, což bylo poměrně často. Jeho právníci, účetní, makléři a další sídlili v hlavním městě. Pokaždé se s ní setkal a její strýc si toho považoval.

Blaine spustil ruku jako první. Měl rychlejší reflexy než Mallory. Zanechal v ní rozpaky, nemohla nevnímat, jak je jeho paže silná a kůže teplá, ale nehodlala plýtvat časem a dumat nad tím.

„To sis vzala do hlavy ty, Mallory. Není to pravda. Jen jsem se snažil být tvůj přítel.“ *Přestože to s tebou není lehké.* Nemusel nic dodávat, Mallory to jasně vnímala.

„Ale teď jsi tady a můžeš se Robovi pár dnů pořádně věnovat.“

„Jak si přeješ, Blaine. Ty jsi tu šéf.“ Cítila, jak se jí do celého těla šíří horko. Kdysi se tím nechala ovládat, dnes to nedovolí. Jako doktorka Mallory Jamesová si zvykla na uctivé chování. „Jsem se strýčkem neustále ve spojení, jak dobře víš. Navíc má *tebe*,“ dodala sladce. „Ty jsi přece vždycky připravený pomoci. Největší morální autorita v tomhle městě.“

„Neslyším v tom náhodou kapku žárlivosti?“

„Žárlivosti!“ Mallory zalapala po dechu. „To dost přeháníš.“

„Dobře, tak sourozenecké rivality, přestože nejsme sourozenci. Ty to prostě nedokážeš překousnout. Znáš Roba celý život, rodiče ho měli rádi. U nás doma byl vždycky vítaný. Vzpomínám, jak ses poprvé objevila. *Tenkrát* jsi byla milá holčička s dlouhými blond vlasy svázanými širokou modrou stužkou. Táta tehdy řekl: ‚Ty dvě by měl někdo namalovat. Myslím Claudii a její krásnou dcerku.‘“

„Jenže to se nestalo.“ Mallory zčervenala a nenáviděla se za to.

„Ani mně tenkrát neuniklo, jak jsi matce podobná,“ dodal Blaine jemněji.

„No ano, ta osudová podoba! Opravdu jako bych jí z oka vypadla. Ovlivnilo to spoustu lidí.“ Za nimi se ozvaly kroky. Sestra Arnoldová přinášela čaj.

Blaine od ní převzal podnos. „Děkujeme, sestřičky.“

„Nedáte si také čaj, pane Forrestere?“

Kolikrát jen Mallory slyšela podobně zbožný tón? Pro Blaina Forrestera všechno; čaj, káva, pečivo, čerstvý muffin?

„Ne, děkuju.“ Usmál se na sestřičku tak, že by se na místě upsala do otroctví.

„Kdyby vám to nevadilo, nemohla byste nám přinést ještě jeden šálek?“ požádala Mallory. Blaine byl pro ženy skutečně nebezpečný.

„Vůbec ne.“ Zdravotní sestra upřela na Blaina pohled, který ani slepci nemohl připadat profesionální.

„Já čaj nepiju,“ podotkl Blaine, když odpěchala.

„A co na tom? Ona ti ten hrnek přinese s nadšením. Udělá jí to hezčí den.“

Rýpnutí přešel jako trivialitu, kterou je zbytečné komentovat. „Přijelas autem?“

Mallory přikývla. „Jednou jsem stavěla. Letadlem by to bylo o dost rychlejší, jenže víš sám, že létání moc nemusím.“ Měla sklony ke klaustrofobii, ale pracovala na tom, aby je překonala.

„Ten mercedes venku je tvůj?“

„Ano.“ Musela pracovat dlouho a usilovně, aby si ho mohla dovolit. „Mám svoje auto ráda, zrovna jako chlapi. A tys mě *ujišťoval*, že strýčkovi nic nehrozí.“

„S odpovídající péčí a vhodnými léky má před sebou ještě spoustu spokojených let.“

„To doufám.“ Mallory si dlouze oddechla.

„Á, sestřička mi nese čaj.“

„Nezapomeň ji odměnit oslnivým úsměvem.“

„Jak zvláštní, že sis všimla,“ podotkl a v očích mu pobaveně zajiskřilo.

Vyplnili čas obvyklou zdvořilostní konverzací prostoupenou sarkasmem, vesměs z její strany. Konečně do čekárny přišel doktor Edward Moorehouse. Vypadal jako převtělení Einsteina, měl husté chomáče bílých vlasů a mroží knír. Jinak vysoce uznávaný kardiolog, navíc velmi příjemný člověk.

„Zdravím, Mallory, Blaine!“ Přelétl oba potěšeným pohledem. Hlavu měl nahnutou ke straně jako pták, v tmavých očích lehce uličnický výraz. „Rád vás oba vidím. Slyšel jsem na tebe spoustu chvály, Mallory.“

Mallory jej políbila na obě tváře. Vřelé uvítání doma. „Sarah Matthewsová mě ponoukla dát se správnou cestou.“

„Bůh jí žehnej.“

Doktorka Sarah Matthewsová pomohla Mallory vypořádat se s ošklivými traumaty z dětství; s žalem nad nečekanou ztrátou milované matky, nad tím, že otec ji posléze zavrhl, s iracionálními pocity viny, že žije, zatímco její krásná matka je mrtvá.

„Sarah byla báječná ženská!“ pronesl Moorehouse s nádechem smutku. Psycholožka zemřela před pár lety na rakovinu plic, přitom v životě nevykouřila jedinou cigaretu. „Kdyby ses někdy rozhodla vrátit, Mallory, vždycky se tu pro tebe najde místo. Zatím jsme za Sarah nenašli plnohodnotnou náhradu. Každou chvíli se objeví případ, který potřebuje velkou péči, dokonce i v tomhle ráji.“

To si Mallory plně uvědomovala. „Blaine mi říkal, že má strýček už nějakou dobu nemocné srdce. Já to netušila.“

„Rob vám nechtěl přidělovat starosti.“ Moorehouse zalétl pohledem k Blainovi. „Dostal odpovídající léky, je velmi rozumný,“ pokusil se je utěšit.

Mallory to nepřesvědčilo. „*Měl* mi to říct.“

„Neplaš se, Mallory. Pokud bude brát léky a bude mít odpovídající péči, má před sebou pár pěkných let.“

„Pár?“ Velmi obezřetně tu odpověď zvažovala.

„Pokud všechno půjde dobře,“ odpověděl Ted Moorehouse s vrozenou lékařskou opatrností. „Určitě už ho chcete vidět, vezmu vás za ním.“

„Já počkám tady.“ Blaine pohlédl na Mallory. „Jistě bys s ním chtěla být chvíli sama.“

„Děkuju, Blaine,“ přikývla vděčně. „Dej nám deset minut, pak přijď.“

Robert James seděl na posteli, podepřený polštáři. Jakmile vešla do pokoje Mallory, rozzářil se. A jí se okamžitě zarosily oči. Ještě na chodbě se pokoušela zatvrdit, ale nepomohlo to. Připadala si znovu jako malá a zdrcená

holčička. Strýček ji kdysi vzal k sobě a dal jí, co mohl. Nedomovala se smířit s představou, že by o něj přišla.

Každý jednou zemře, i ti, které miluješ nejvíc.

To věděla lépe než kdo jiný.

Robert James se díval na svou milovanou neteř a cítil nesmírnou radost. Vrátila se k němu. Claudiina dcera. Jeho neteř. Dcera jeho bratra. Rodina. Plně si uvědomoval, jak mu Mallory v uplynulých letech chyběla, ačkoli zůstávali ve spojení. Přijal její rozhodnutí uprchnout z města, kde ji vychoval. Měla k tomu pádné důvody, chápal ji. Navíc to byla chytrá mladá žena a potřebovala najít své místo ve světě. Byl na ni a na její úspěchy nesmírně pyšný. Při pohledu na ni cítil, jak ožívá.

„Mallory, moje milá!“ Rozpřáhl náruč. Bylo mu téměř do tance.

„Strýčku.“ Mallory polkla. Nerozpláče se před ním, přestože ji vyděsilo, jak jeho aura postrádá barvu. Zasáhla ji láska k tomu muži. Všimla si, že má na sobě hedvábné pyžamo. Robert James zůstával elegantní za všech okolností, doma i v nemocnici. Byl tak trochu hejsek podobně jako její otec. Pod očima měl tmavé kruhy, tváře propadlé, ale zčervenaly, zřejmě radostí. Hodně pohubl, ztratil sílu a energii, proto vybledlá aura.

„Tak rád tě vidím, moje milá, ale nemuselas jezdit takovou dálku. Ted říká, že je to dobré.“

„Je to dobré, Robe,“ ozval se tiše lékař. Dobře věděl, jak moc má přítel svou neteř rád. Její přítomnost mu jen prospěje. „Nechám vás o samotě. Mohla bys Roba zítra touhle dobou odvézt domů, Mallory.“ Otočil se ke dveřím. „Počítám, že se aspoň dva, tři dny zdržíš?“

Mallory stiskla strýci hubenou ruku a pohlédla mu do očí. „Vzala jsem si delší volno.“

„Tak to je báječné, Mallory.“ Moorhouse přikývl na souhlas. „Přesně to, co naordinoval lékař.“ Zamával jí a vyšel z pokoje.

„Delší volno? Tak to už mi neschází vůbec nic!“ V Robertových tmavých očích se zaleskly slzy.

Mallory pokorně sklopila hlavu tváří v tvář strýcově vděčnosti. To ona měla všechny důvody být vděčná. Přitáhla si k lůžku židli a posadila se. Jemně Roba pohladila po čele a po tváři. „Moc mě mrzí, že jsem tě tu nechala tak dlouho samotného, strýčku. Uškodilo ti to, vím, že Blaine si to myslí. Mimochodem čeká venku.“

„On je vždycky po ruce, když ho člověk potřebuje,“ pronesl Robert s obvyklou náklonností. „Po pravdě nevím, co bych si bez něj počal. Je skvělý, jablko nepadlo daleko od stromu. D'Arcy by byl pyšný.“

Mallory sklopila hlavu. Nebyla jediná, kdo přišel o milovaného rodiče. I Blaine si vytrpěl své. D'Arcy Forrester zahynul během záchranné výpravy po ničivém cyklonu. Příliš pozdě si všiml, že šlape po spadlých drátech elektrického vedení, zamaskovaných trsem palmových listů. Oplakávalo jej celé město, jehož otěže přešly do Blainových schopných rukou.

Robert James upřel oči na neteř. „Víš o mně Nigel?“

Mallory téměř nezaváhala. „Nechala jsem mu vzkaz. Jistě se ozve.“

„Na to bych nespolehal,“ podotkl Robert suše. „Můj bratr není právě starostlivý člověk. To málo dobrého, co v něm bylo, zemřelo s tvou matkou. Přesto bych ho rád viděl. Přece jen je můj bratr.“

Mallory se rozpačitě ošila. „Božítku, strýčku, vždyť neumíráš!“ Sevřela jeho ruku pevněji, jako by se už nikdy nechtěla pustit. „Máš před sebou spoustu let. Jsem u tebe. A otec se určitě ozve.“ Přinejmenším docela jistě obdrží její vzkaz. Jenže Nigel se všemu společnému s nemocí a smrtí vyhýbal.

O několik minut později vešel do pokoje Blaine. Všiml si, jak se strýc s neteří láskyplně drží za ruce. „Tak jak se vede?“

„Výtečně, děkuju, Blaine,“ odpověděl spokojeně Robert. „Ted říká, že zítra smím domů.“

„To je skvělé. Můžu tě odvézt. Cestou vyzvednu Mallory.“

Když domluvili všechny podrobnosti, Mallory a Blaine se rozloučili, aby mohl pacient odpočívat.

Blaine sledoval Malloryinu chůzi a pomyslel si, že na těch svých dlouhých elegantních nohách ani tak nekráčí, jako spíš pluje; vlnila se v bocích, hladce zatáčela. Nejvyšší čas vypustit bombu a pak se uklidit stranou, než vybuchne. Věděl, že jí Rob nic neřekl, určitě se na to necítil. Měl sklony vyhýbat se nepříjemnostem.

„Něco bych ti měl říct, Mallory.“ Doufal, že jestli se poství na poslovi, bude smrt alespoň milosrdně rychlá.

„Já *věděla*, že tu něco je.“ Mallory zůstala stát.

„Tvoje spiritistické schopnosti?“ navrhl a koutek se mu zvedl v uličnickém úsměvu.

„Klidně se smíchy popadej za břicho. Ať už mám jakékoli schopnosti – čemuž ty nevěříš –, funguje to. Vnímala jsem, že tu něco nehraje. A teď na tobě jasně vidím, že se vůbec netěšíš, až to téma načneš.“ Jindy mluvila tiše, i její pohyby vyjadřovaly klid. Nikdy k sobě nepřitahovala pozornost, ale s Blainem se v porovnání s obvyklou decentností chovala až teatrálně.

„Ani nevíš, jak jsi blízko pravdy. Asi bys to neuhodla, takže přejdu rovnou k věci. Na Moonglade dostal práci Jason Cartwright. Na farmě.“

Ta zpráva Mallory vyrazila dech.

„V pořádku?“ broukl Blaine.

Mallory byla natolik vyvedená z míry, že jí chvíli trvalo, než se zmohla na odpověď. „Ale jistě, všechno je přímo

senzační. Jason je na farmě! Jsem přímo bez sebe radostí!“
Cítila, jak jí nebezpečně stoupá krevní tlak.

Blaina nijak netěšilo, že jí musí novinu tlumočit právě on, ale slíbil to Robovi. „Ani já z toho nemám radost. Rob ti to předtím nesvěřil, protože nebyl důvod, ale když jsi teď přijela, chtěl jsem tě varovat.“

Hlavně klid.

To zvládneš, počítej do deseti.

Daleko spíš měla chuť začít křičet, jenže něco takového by se k doktorce Mallory Jamesové ani trochu nehodilo. „Mám strýčka moc ráda, ale oba víme, že se nepříjemnostem vyhýbá jako moru. Poznala jsem, že přede mnou něco tají.“

„A tvoje spiritistické schopnosti nic nenaznačily?“

„Trhni si nohou, Blaine.“ Otočila se na patě a zamířila ke svému vozu. Měla sto chutí vrátit se okamžitě do Brisbane.

Blaine ji bez potíží dohonil. „To zvládneme, Mallory.“

„My?“ prskla a otočila se na něj. „My to zvládneme? Jak rozkošné. Bohužel mi v tomhle případě tvá pomoc nebude k ničemu.“

„Myslel jsem to dobře. Mám pro tebe ještě jedno překvapení.“

V jejích tmavých očích se zablýsklo. „Tak ven s tím. Ještě větší, než že Jason pracuje na farmě?“

Ačkoli působila Mallory jako žena, která se za všech okolností ovládá, tmavé oči jí prozradily. Byly to vášnivé oči. „On farmu řídí, dělá správce,“ přisadil si Blaine. „Nemá smysl chodit kolem horké kaše.“

Mallory hledala vhodná slova, ale nic ji nenapadlo. „No, po té smůle, co má za sebou, si jistě zaslouží něco pozitivního,“ vypravila ze sebe nakonec ironicky.

„Ani já z toho nemám radost.“

„Tak proč jsi nic neudělal?“ Bez úspěchu se pokoušela uhasit požár, jenž se v ní rozpoutal. „Ty přece dokážeš co-

koli, když se ti zachce. O tom jsem se za ty roky mochrát přesevěděčila. Vždyt máš pod palcem celé město.“

„To jsem nikdy netvrdil.“

„Ani nemusíš. Královna Alžběta přece taky každému nevykládá, že je královna. Není třeba.“

„Poslouchej se chvíli.“ I Blaine se začínal rozehřívat. „Nebud' nespravedlivá. Je to Robova věc, ne moje. Přece nemůžu rozhodovat za něj. Farma patří Robovi. Jasona jsem nikdy neměl rád, ale zase to není zločinec.“

„Ale *je!*“ prohlásila Mallory rozčileně. „Zradil mě. Zradil svou rodinu, strýčka Roberta, dokonce i celé město. To z něj zločince dělá. Tohle je, Blaine, vážně trochu moc.“

Souhlasil s ní, ale nehodlal přilévat oleje do ohně. „Nedívám se, že z toho nemáš radost. Ale tu práci dělá dobře, je dřič.“

Mallory zavrtěla hlavou. „Učiněný poklad! Takže ti připadá v pořádku, že můj bývalý snoubenec, který je ženatý, žije a pracuje u nás na farmě? Asi bych měla být vděčná, že se taky nenastěhoval do našeho domu. Proč mi to strýček neřekl sám? Je mi fuk, jak je James schopný. Strýček – no to je jedno.“ Znechuceně se odmlčela. „Zkrátka ta jeho strategie vyhýbat se nepříjemnostem. Pro muže typické.“ Opřela se o auto, protože se jí podlamovala kolena. „Proč mě věčně pronásleduje chaos?“

„Vedeš si dobře,“ řekl Blaine.

Mávla rukou. „Copak Rob vůbec nepřemýšlí?“

„Očividně uvažuje jinak než ty.“

„Ne-nepovídej?“ Mallory byla tak rozčilená, že se zakoktala.

„Když někdo uvažuje jinak než my, máme sklony myslet si, že to nedává smysl.“

„Na mém uvažování není nic špatného, když dovolíš.“ Uvědomovala si, že si rozčileně podupává. Nebyla ani

trochu ve své kůži. Blaine se strefil do jejího nejslabšího místa. „Ty snad tenhle strýčkův tah chápeš?“

„Je prostě hodný? Schopný odpuštění a slitování?“

„To mám nejradši, jak vy, chlapi, držíte při sobě.“

„Ale dej už s tím pokoj, Mallory,“ vzdychl otráveně.

„Nikoho doopravdy neznáme, je to tak? Dokonce ani své nejbližší. Věčně nám něco uniká. Měl mi to povědět strýček. A zrovna *tobě* to mohlo být jasné. Kruci, Blaine, vždyť je vážně nehorázné, že Jason pracuje na farmě. Mrazí mě z toho. Tak nestůj a netvař se, jako by o nic nešlo.“

Zamnul si opálený zátylek. „Tenhle pohled na věc ti nijak nepomůže, Mallory. Stalo se. Tys odtud odešla před šesti lety.“

„To je vážně hrozně dlouhá doba. Chceš říct, že to *já* jsem se provinila? Nebo jsem pitomá, že se na to vůbec ptám?“

„Nikdo si o tobě nemyslí, že jsi pitomá. Rob je zkrátka hodný člověk. Dal tvému bývalému snoubenci práci poté, co se rozneslo, že Harry Cartwright svého jediného syna vydědil. Rob je prostě soucitný.“

„Spíš má slabost pro dojemné případy. No dobře, *já* byla taky dojemný případ. Sedmileté dítě, co přišlo o matku a všemi obdivovaný otec se na ně vykašlal, protože jsem se tak podobala matce. Nedokázal se na mě dívat. Jako kdyby mi narostly dvě hlavy. Já ho sice potřebovala nejvíc v životě, ale smůla, prostě to nezvládl. Asi jsem si měla nechat udělat plastiku, obarvit si vlasy a nasadit modré kontaktní čočky. K čertu s tím vším!“ Zmlkla, styděla se za ten výbuch.

„Mallory, asi by se nenašel člověk, který by chování tvého otce neodsuzoval. Prožila sis drsné časy, ale zvládla jsi to výborně.“

„Jen iluze, kterou se mi povedlo vytvořit.“

„Všichni vytváříme iluze. Chápu, jak ti je.“

Zvedla tvář, nepokoušela se zakrýt rozhořčení. „Jak bys to mohl chápat? Tobě Selma neutekla od oltáře, tak buď rád. Jason byl vrah, bodl mě do zad těsně před obřadem, nebo už jsi zapomněl? Přece jsi u toho byl. Ty jsi vždycky u toho, abys mi mohl předvést, jak jsem hloupá. Dá se snad někdy zapomenout na to, jak se po městě šířily jako povodeň zprávy o těhotenství Kathy Burchové? Takové ponižení. Taková hanba. A ještě ke všemu strýček Robert utratil hotový majlant, abych měla svatbu snů.“

„Já tě varoval.“

Zařala zuby. „Ano, ta tvá stará dobrá předvídavost! Určitě jsi byl náramně spokojený, když se ukázalo, že je všechno, cos o Jasonovi říkal, pravda.“

„Nezasloužil si tě. Rozhodně to nebyla dobrá volba.“

„Podle tvého názoru.“

„Ani podle Robova. Sice ti to nikdy neřekl, což je vážně škoda, ale nemá smysl se teď k tomu vracet. Rozhodně jsem ti to tenkrát neříkal rád.“

„Tomu nevěřím ani na vteřinu. Ty sis to užíval. Já byla úplně vystresovaná a ty, velký šéf, ses zase jednou mohl předvést.“

Blain rozčilením zrudl. Konflikt s Mallory, přesně podle očekávání. „Jak můžeš být tak nespravedlivá? Kdybych ti řekl, že je podle mě Jason Cartwright naprosto *dokonalý*, byla bys zasnoubení možná zrušila.“

Zírala na něj a zvažovala, jestli náhodou netrefil hřebík na hlavičku. „Ty věčné třenice mezi námi,“ poznamenala a rozčileně si odfoukla pramen vlasů z obličeje. „Odjištěné zbraně.“

„Ale tak to chceš ty, Mallory, já ne.“ Blaine ji probodával pohledem. Od vlasů se jí odráželo slunce a zvýrazňovalo zlaté pramínky v jejích vlasech. Její jemné rysy mu nepřipadaly jen milé, ale silně vzrušující.

„Jasona z neznámých důvodů vyhodili z domova i z rodinné firmy. Byly v tom peníze?“ zeptala se Mallory. „Problémy většinou vzniknou kvůli penězům. Že by dvojčata otce potají okrádala? Strýček určitě žádal nějaké vysvětlení, ne?“

„Dodneška žádné nepřišlo.“ Blaine upřel oči na její popudávající lodičku.

Mallory okamžitě přestala. „Ty ses přece vždycky uměl dostat k jádru věci.“

„Tohle nebyla moje věc, Mallory, jak už jsem říkal.“

„Každopádně ti nevěřím, že vůbec *netušíš*, o co šlo. Máš přece spoustu zdrojů, přátelíš se s každým ve městě. A Harryho znají všichni. Co se šušká?“

„Kupodivu se o tom vůbec nemluví. Je to záhada a nejspíš i zůstane.“

Mallory znovu mávla rukou. „Nemám záhady ráda, zvláště když ovlivňují můj život. Rodiče Jasona zbožňovali. Nebo že by ho zavrhli kvůli *mně*? To by mi bylo opravdu hodně nepříjemné.“

„Myslím, že ne.“

„A jak to víš?“

„Tohle zkrátka vím, Mallory.“

Pocítila další příval vzteku. „Jistěže, víš mnohem víc, než mi říkáš. Jason se oženil s Kathy Burchovou. Mají spolu holčičku.“

„Jmenuje se Ivy a je roztomilá. Zato Kathy je v poslední době jako duch. Manželství a mateřství...“

„Si vybralo svou daň?“

„Dejme tomu. Kathy se nechává ovládat Jessikou.“

Mallory se zhluboka nadechla a napočítala do deseti. „Takže přijde ještě větší bomba? Jessica je pořád na scéně?“

„Zkus ji od bratra odtrhnout,“ poznamenal Blaine suše.

„To ji nikdo nemůže zabít? Nebo to aspoň začít plánovat?“

„Leda by měl někdo zájem přestěhovat se do basy,“ prohodil lakonicky. „Ti dva prostě nedají jeden bez druhého ani ránu. Jason s Kathy bydlí v domku bývalého správce. Robert jim ho nechal předělat.“

Mallory si přitiskla prsty na spánky. „Na tohle vůbec nejsem připravená, Blaine. Když si vzpomenu na všechny ty telefonáty, e-maily, návštěvy, a nikdy ani slůvko!“

„Zas tak překvapivé to ne není, ne?“

Zavrtěla hlavou. „Asi ne, strýček se prostě vyhýbá konfliktům jako čert kříži. Ale co ty! Tys mě taky nechal tápat ve tmě.“

„Mallory, nemohl jsem ti něco vykládat za Robovými zády.“

„Mám snad taky nějaká práva, ne?“

„Odešla jsi odsud a řekla nám, že už se nevrátíš.“

„A divíš se mi? Ty nemáš ani špetku soucitu, je to tak?“

„O soucit jsi nikdy nestála a nestojíš ani teď,“ namítl kousavě.

Mallory to vzdala. S Blainem nemůže vyhrát. „Nechce se mi věřit, že by se Cartwrightovi otočili zády ke svému jedinému vnoučeti. Kathy možná nepřijali, ale vlastní krev? Jestli se nepletu, Margery Cartwrightová byla vždycky laskavá.“

„Možná se Jason rodičům mstí a nedovoluje jim dceru vidat. V poslední době měla nějaké potíže.“

„Potíže? A jaké?“ Mallory začala v duchu probírat dětské poruchy.

„Zdravotní a pořád na tom, myslím, není dobře. Ví to celé město, Kathy je s ní věčně v nemocnici.“

„To musí být těžké.“ Mallory rázem upustila páru. „Bere to děcko nějaké léky? Behaviorální poruchy mohou mít různé skryté důvody. Někdy je pro pediatra těžké je rozeznat.“

„Určitě máte pravdu, doktorko Jamesová.“

Ten jízlivý tón! „Pomáhat problémovým dětem je můj obor, Blaine,“ připomněla Mallory příkře. „Ráda bych podotkla, když už jsme u toho, že jsem se rozhodně nenechala užírat hořkostí nad tím, co se mezi mnou a Jasonem stalo. Minulost je minulost.“

„Faulkner to tak neviděl.“

„No dobře, ne tak docela. Ten tvůj zvyk mít věčně poslední slovo mě dohání k šílenství.“

„Jak jsem říkal, možná jde o těžký případ ‚sourozenecké‘ rivalry. Máš štěstí, že sis Jasona nevzala. Aspoň ti nezlomil srdce.“

„Tobě snad Selma ano?“

Jen pokrčil rameny. „Zapomeňme na Selmu. Podívej, Mallory, na tohle teď nemám náladu.“

„V tom případě klidně jeď, nikdo tě tu nedrží.“ Zvedla bradu.

„Co kdyby sis vzala něco na uklidnění?“

Okamžitě se rozčílila. „Něco na uklidnění? Já prášky nepolykám.“ Pár let brala antidepressiva a čas od času mívala dosud záchvaty úzkosti, ale zvládala je i bez léků.

„Proboha, Mallory! To se chceš vážně hádat za každou cenu? Jsi přece psycholožka, v takových věcech se vyznáš. Dostala ses do hodně těžké situace. Jestli ti to pomůže, Jason pracuje dobře. Dokonce i *Jessica*.“

Na okamžik svěsila ramena. Pak se napřímila. Před Blainem se rozhodně nesesype. Počká, až bude sama.

„Jessica Cartwrightová sice není zrovna příjemný člověk, ale je velice schopná,“ pokračoval. „Umí z lidí dostat maximum, je ještě lepší než Jason.“

„No ano, to je její velký talent, že? Jessica Cartwrightová umí z lidí dostat maximum. A dělá to bičem? Ve škole byla ze všech nejhorší, věčně trápila Kathy Burchovou, jako by si chudák holka neužila dost s tím svým příšerným otcem. Zajímalo by mě, jak tu práci získala.“

„To je dobrá otázka.“

„Bez dobré odpovědi. Strýček ji nikdy neměl rád. Jednou o ní řekl, že je to bestie.“

„Víš snad o někom, kdo ji rád měl? K nikomu se nechovala příjemně. Prostě potřebovala práci a ve městě by docela jistě nic nenašla.“

„Většina lidí totiž měla děti ve stejné škole,“ odsekla Mallory.

„Možná není zrovna oblíbená, ale Jason bez ní nedá ani ránu.“

„Potlačený vývoj. Jessica je vůdčí dvojče. Vždycky všechno řídila. Jenže Jason je teď ženatý. Jestli se Jessica motá kolem, pravděpodobně své švagrové dělá ze života peklo. A od Jasona je dost bezohledné, že to dovolí. Pokud to ovšem není záměr.“ Mallory měla nepříjemných odhalení po krk. „Nejsou jednovaječná dvojčata, nemají stejnou genetickou výbavu. Každý se projevuje jinak. Jason byl stejně příjemný, jako Jessica příšerná. Vztah mezi dvojčaty je vždycky silně provázaný. Snad to není moc smělá otázka, ale nedá se s nimi něco udělat?“

„Momentálně asi ne. Jessica má byt ve městě.“

„Počítám, že v domě, který patří tobě.“

„Počítám, že ano,“ pokrčil rameny.

„Skromnost nebude tvá nejsilnější vlastnost, co?“

„Když myslíš, *milá* Mallory,“ ušklíbl se. „Dobro a zlo chodí ruku v ruce. Jessica se drží svého bratra jako klíště, s tím nikdo nic nenadělá.“

„Dobro a zlo. Držela by se ho, i kdyby byl blázen. Vůbec to nechápu, přitom jejich rodiče jsem měla vážně ráda.“

„A oni tebe.“

„Co bylo, bylo,“ poznamenala střízlivě. „Takže jsi mě sem vylákal, abych se tohle všechno dozvěděla?“

„Zavolal jsem tě kvůli *Robertovi*. Dlužíš mu to.“

Vzpomínka se nořila za vzpomínkou. Všechny bolestně. „Miluju, jak jsi vždycky ten jediný spravedlivý!“

„Já?“ Blaine rozhodil svalnatýma rukama.

„To je právě s tebou ta potíž, Blaine. Když dojde na průšvihy, ty jsi vždycky na koni. A tohle průšvih rozhodně je.“

„Byla bys přijela, kdybys to věděla?“ Upřel na ni zářivé oči.

„Takže jsi mi to neřekl schválně?“

„Co bys udělala, kdybys věděla, jak se věci mají?“

Odvrátila se. „Nevíš, jak uvažuju, Blaine.“

„A ty zase nevíš, jak uvažuju já.“

„Co tím myslíš?“

„Jsi chytrá, přijdeš na to. Něco ti poradím: neunáhluj se.“

Zapátrala očima v jeho tváři. Blaine hrál v jejím životě zásadní roli. Měl ve zvyku narušovat její bezpečné teritorium. „Říkáš to, jako bych se řítila do maléru.“

„Což je docela dobře možné,“ poznamenal vážně.

„Vědí, že přijedu?“

Blaine přikývl. „Předpokládám, že jsou z toho stejně nervózní jako ty. Život jde dál, ty jsi dál, Mallory. Je z tebe doktorka Jamesová, uznávaná odbornice ve svém oboru. Možná bys dokonce mohla pomoci tomu děcku.“

Mallory přestala myslet na své rozrušení. „Obávám se, že Jason a jeho žena ode mě pomoc nepřijmou. A Jessica mě *nikdy* ráda neměla.“

„I tohle jsem ti říkal.“

„Ano, říkal.“ Mallory měla sto chutí utéct z horkého slunce a od něj. „Víš, já si o tobě vždycky myslela, že jsi naprostý...“

Přerušil ji, otevřel jí dveře od auta. „Není třeba to specifikovat, Mallory. Jsem poměrně chápavý. A nebylo to *vždycky*. Kdysi jsme byli kamarádi, než se nám do cesty postavila puberta.“

„Puberta? A čí?“ obořila se na něj.

„Přece tvoje. Nejsem hlupák, Mallory. Nemůžeš to vystát, ale znám tě skrz naskrz.“

„Už dávno ne.“ S navyklou elegancí se usadila na místě řidiče. „Připadá ti tahle situace zábavná?“ Zachytila jeho pobavený výraz.

„Ne, ani trochu. Doufám, že už ses s tou novinou trochu vyrovnala.“

„Asi jako s cyklonem o síle pěti stupňů. V kolik zítra?“

„Řekněme v jedenáct. Robert má novou hospodyní, paní Rawlingsovou. Její manžel Jeff zemřel na rakovinu.“

Mallory přikývla. „Ano, tohle mi strýček prozradil. Je to smutné. Taky mi toho hodně pověděl o tobě. Oba víme, že jsi pro něj jako syn, kterého nikdy neměl. Co se vlastně zvtřlo mezi tebou a Selmou?“ zeptala se zákeřně, ačkoli měla kdykoli jindy k zákeřnosti daleko. „Myslela jsem, že do tebe byla zamilovaná až po uši.“

„Říkáš to, jako by šlo o něco naprosto nepochopitelného.“

„Jen tě chci trochu popíchnout. Navíc mám dojem, že je ti celkem jedno, co si já myslím.“

„Nebudu to komentovat. Každopádně zasnoubení bylo zrušeno Selminou vinou,“ dodal, aniž hnul brvou.

„Aha, představuju si to takhle: milovala tě, ale zjistila, že ty ji nemiluješ, přinejmenším ne tolik, aby si tě vzala. Vyhlédl sis novou oběť?“

Přivřel dveře auta. „Necháme výměnu historek na jindy, ano, Mallory?“

„Moc si od toho neslibuj. Jsem uzavřená.“

„Záhadná doktorka Jamesová. Záhadná pro všechny kromě mě.“

S radostí by mu jednu vrazila, místo toho se zatvrdila před podivným chvěním, které se jí zmocňovalo. „Další ukázka tvé arogance?“

„Ne tak docela. Uvidíme se zítra.“

Zavřel dveře.

A odešel.

Bez ohlédnutí.

Tak to probíhat nemělo. Jenže proběhlo. Mallory nastartovala. Ona a Blaine byli jako dvě tektonické desky, které se neustále dřou jedna o druhou.

O dvacet minut později dorazila nádhernou alejí z kvetoucích delonix na farmu. Díky zakladatelům města, Forresterovým (komu jinému), byly tyto úchvatné stromy hojně vysázeny všude kolem a lemovaly vyhlídkovou cestu na sever od města. Právě delonixy dodávaly Forresteru typický vzhled.

Pro Mallory to bylo jako projíždět snovou krajinou. Rudá záplava květů kontrastovala s modrou oblohou, smaragdová zeleň kolem byla protkaná fialovými kvítky levandule.

Cesta končila asi sto metrů před vjezdem na pozemek farmy. Vysoká tepaná brána byla dokořán, jako by v očekávání jejího příjezdu. Na lesklé mosazné cedulce na kamenném pilíři byl vyveden název farmy, *Moonglade*. Mallory vjela na pozemek a srdce jí přetévalo. Příjezdovou cestu k domu lemovaly košaté palmy. Mallory otevřela okno, aby slyšela šelestění větví v mírném vánku. Jako by tleskaly jejímu příjezdu.

Nádherní tropičtí papoušci poletovali mezi stromy a jejich barevné peří se lesklo jako hedvábí. Mallory si vzpomínala, jak ji v dětství do nového dne budil sborový ptáčí zpěv. Na *Moonglade* milovala snad všechno. Naprosto kouzelné místo.

Na konci šterkové příjezdové cesty stál dům. Nacházel se na nádherném výběžku do Korálového moře se soukro-

mou zátokou u paty útesů. K pláži se scházelo po prudkých schodech s železným zábradlím. Jako dítě po nich bez obav poskakovala s obratností kamzíka. Původně čekala, že ji pohled na dům, v němž vyrůstala, rozesmutní; místo toho však cítila, že je doma.

Nezatouží snad jednou každý vrátit se domů?

Pomalou projížděla obloukovou příjezdovou cestou. Potřebovala chvíli klidu a ticha, aby nějak vstřebala nové okolnosti. Jason s manželkou a dcerkou hned na prahu? A co huň, nablízku Jessica, věčná potíživka? Přitom strýc celou tu dobu mlčel! V Mallory vřely dávno potlačené emoce, přesto představovaly pouhý stín těch dřívějších.

Cartwrightovi svá dvojčata zbožňovali, ačkoli Jasona měli zřejmě vždycky raději. Coby pohledný mladík byl ve městě oblíbený, choval se příjemně a zdvořile. O jeho sestře se totéž tvrdit rozhodně nedalo, Jessica nebyla žádný miláček. Mallory připadalo opravdu bizarní, že oblíbeným terčem její zlovolnosti byla na škole právě Kathy Burchová. Kathy, v té době pohledná a koketní dívka, zatímco Jessica nikdy neměla ani přítele. Jako by žila v emocionálním vakuu, nebo udržovala nějaký tajný vztah, o němž se nikdo nedozvěděl. Snad šlo o staršího ženatého muže z města. A protože Jessica citově závisela na bratrovi, jeho ženu si samozřejmě nezamilovala. Žárlost je nebezpečná zbraň, může napáchat velké škody.

Velký bílý dům se v zlatavém slunci leskl jako drahokam. Patrovou stavbu v koloniálním stylu, s kovovou střechou natřenou na zeleno, podpíralo šest pilířů porostlých jasmínem. Mallory měla živě v paměti bubnování deště o střechu a vůni mokrého vzduchu. Z místností v horním poschodí se dalo vyjít na širokou terasu s tepaným bílým zábradlím. Francouzské dveře zakrývaly vysoké okenice ve stejném tmavě zeleném odstínu, jaký měla střecha. Pro-

storná veranda v přízemí byla rovněž obehnaná bílým zábradlím.

Nakonec byla Mallory ráda, že jede tak pomalu. Sklouzla pohledem od domu k třípatrové barokní fontáně, která zde stála snad odjakživa. Letním vzduchem se neslo zurčení chladné vody. A náhle se zpoza rohu domu vyřítilo malé děcko – na dálku se nedalo odhadnout, zda jde o chlapce, nebo děvčátko – a vběhlo rovnou na příjezdovou cestu.

Zatraceně!

Mallory se okamžitě sevřelo srdce. Dítě nebylo tak blízko, aby hrozila srážka, situace jí však bolestně připomněla trauma z dětství. Dupla na brzdy a ovládla paniku, která jí svírala hrdlo. Vypnula motor, otevřela a vystoupila. Když se k děcku přiblížila, zjistila, že je to holčička.

„Ahoj, maličká. Ahoj!“

Že by Ivy?

Děcko se zarazilo tak prudce, že upadlo, ale nakonec si jen odřelo ruku.

Au, to muselo bolet.

Vzápětí přiběhla štíhlá světlovlasá žena, jako by měla v patách celou armádu. V ruce držela svazek sušených květin. Očividně se pokoušela dítě dohonit. Tvářila se nepřítelně.

„Ivy, stůj, ty potvoro jedna,“ rozkřikla se zlostně a rozčileně máchala květinami jako žokej bičíkem při dojezdu do cíle.

Takže je to Ivy, ono problémové dítě. Jak mohl někdo tak malý probouzet u dospělého vztek?

Hubená dívka se rozběhla přímo k Mallory, přimáčkla se k ní a objala jí kolena. Mallory to malé tělíčko navzdory všemu objala. Neobyčejný okamžik. Nepochybovala, kdo je dívčiným otcem.

„Ale, ale, ale,“ zvolala žena a stále se oháněla svazkem kvítí jako šílená. „Naše princezna se vrátila. *Quelle* překvapení!“